

Květy kopretin

Rimortis

Když zima střídá podzim v barvách svých,
když hejna ptáků odlétnou,
na žluté listí padá hebký sníh,
chladný vítr nese zповěď tvou.

Vzpomínky na dětství se vkrádají,
ty tiché kroky poznáváš,
milióny vteřin odkapávají,
obraz však stejný zůstává.

Zoufalá přání úpí v závratích,
ty si už viděl hvězdy lhát,
měsíční básník pouhým mávnutím
svou moc nad životy dal znát.

Jdou, při tobě jsou a ty jim uvěříš
i když tolikrát ti lžou, jsou stále stebou,
šeptají, ztrácí dech, víc už nemohou.
Dál jen v srdci tvém zůstanou, ve vzpomínkách.

Pod tíhou vin nerovný boj citů
otec a syn svádí celá staletí.
Kapradí stín chrání život květům,
pár kopretin zdobí pomník v zákoutí.

Spadaným listím prodíráš se dál,
těšíš se krásou zrození,
života podzim se tak klidný zdál,
náhle smrt zuby vycení.